

AkzoNobel

Värv kui kunst —

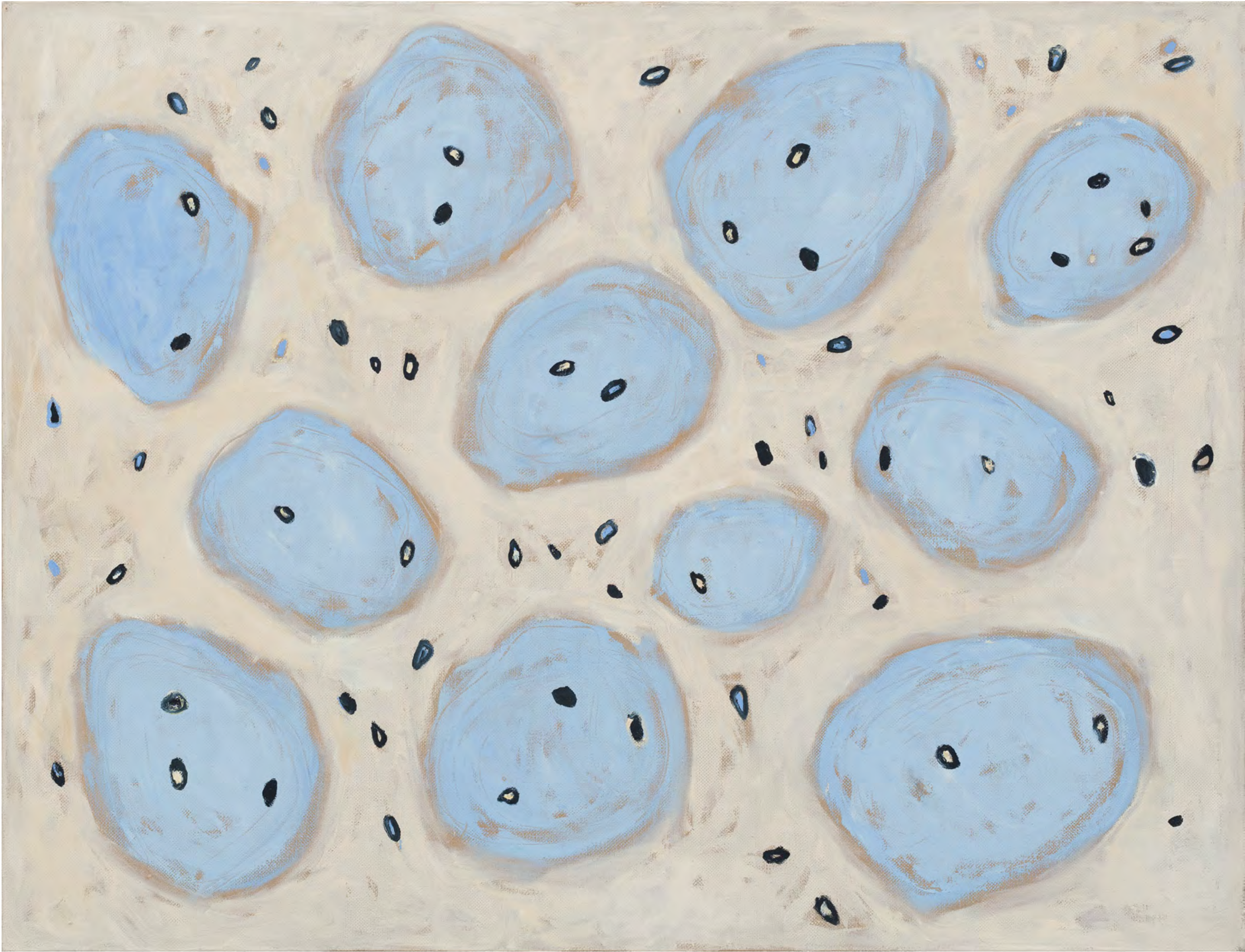
2023

Kadri Toom
Isiknäitus „Nägemisviise perifeeriast“
2022
Foto: Stanislav Stepashko

Jaanuar
Veebruar

1	P	
2	E	
3	T	
4	K	1
5	N	2
6	R	3
7	L	4
8	P	5
9	E	6
10	T	7
11	K	8
12	N	9
13	R	10
14	L	11
15	P	12
16	E	13
17	T	14
18	K	15
19	N	16
20	R	17
21	L	18
22	P	19
23	E	20
24	T	21
25	K	22
26	N	23
27	R	24
28	L	25
29	P	26
30	E	27
31	T	28

Anne Parmasto
„Isiklik aeg II“
2021
Õli, lõuend / Oil on canvas
115 × 150 cm
Foto: Stanislav Stepashko

Märts

Aprill

1	K	
2	N	
3	R	
4	L	1
5	P	2
6	E	3
7	T	4
8	K	5
9	N	6
10	R	7
11	L	8
12	P	9
13	E	10
14	T	11
15	K	12
16	N	13
17	R	14
18	L	15
19	P	16
20	E	17
21	T	18
22	K	19
23	N	20
24	R	21
25	L	22
26	P	23
27	E	24
28	T	25
29	K	26
30	N	27
31	R	28
	L	29
	P	30

Kadri Toom

Isiknäitus „Nägemisviise perifeeriast“

Tsüanotüüpia, monotüüpia, siiditrükk, installatsioon, varieeruvad mõõdud

2022

Foto: Stanislav Stepashko

Mai

1 E
2 T
3 K
4 N
5 R
6 L
7 P
8 E
9 T
10 K
11 N
12 R
13 L
14 P
15 E
16 T
17 K
18 N
19 R
20 L
21 P
22 E
23 T
24 K
25 N
26 R
27 L
28 P
29 E
30 T
31 K
N
R

Juuni

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30

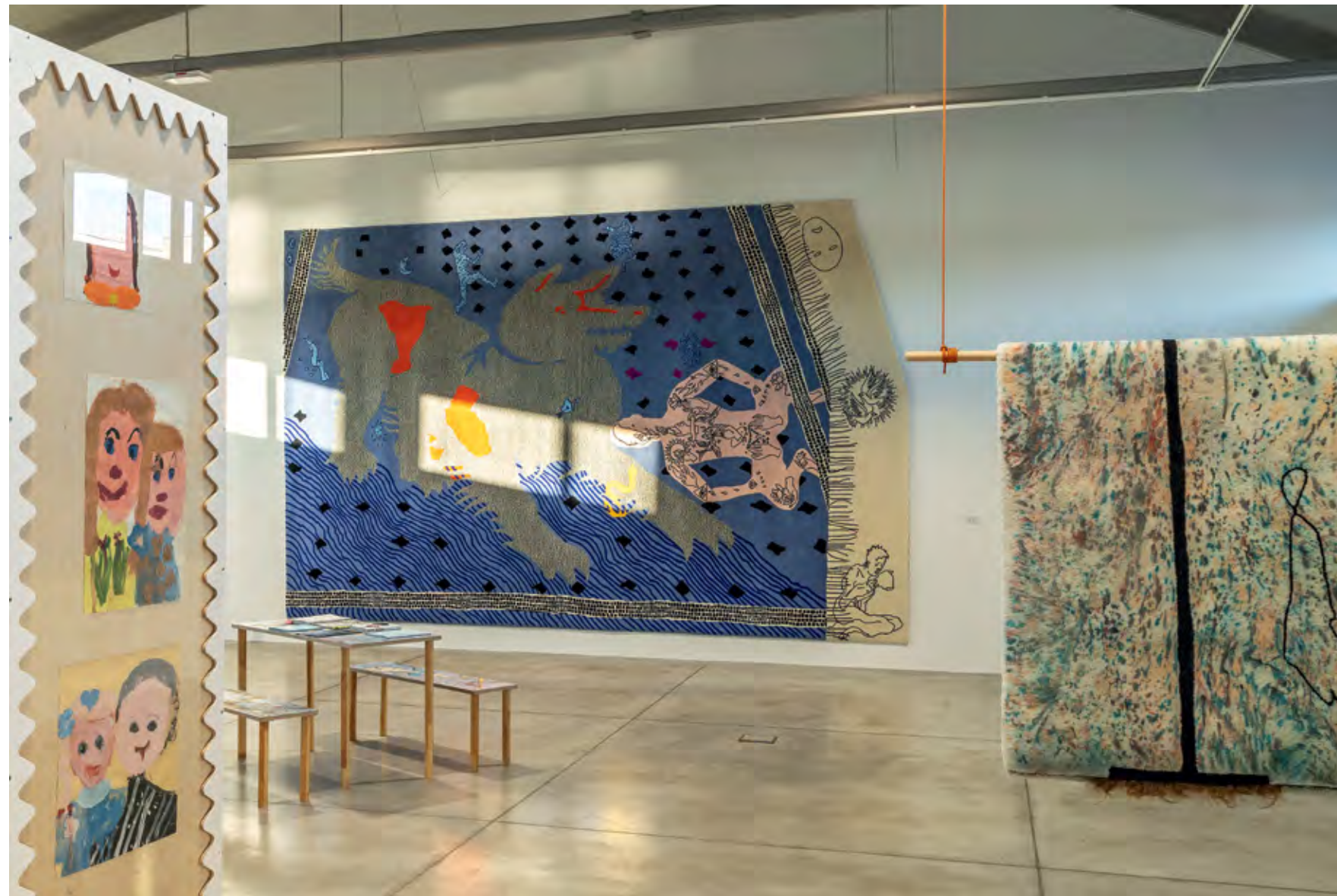
Sarah Nõmm ja Maria Izabella Lehtsaar
Paarisaäitus „Raskekaalu õrnus“
2022
Fotod: Joosep Kivimäe

Juuli

1 L
2 P
3 E
4 T
5 K
6 N
7 R
8 L
9 P
10 E
11 T
12 K
13 N
14 R
15 L
16 P
17 E
18 T
19 K
20 N
21 R
22 L
23 P
24 E
25 T
26 K
27 N
28 R
29 L
30 P
31 E
T
K
N

August

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

September

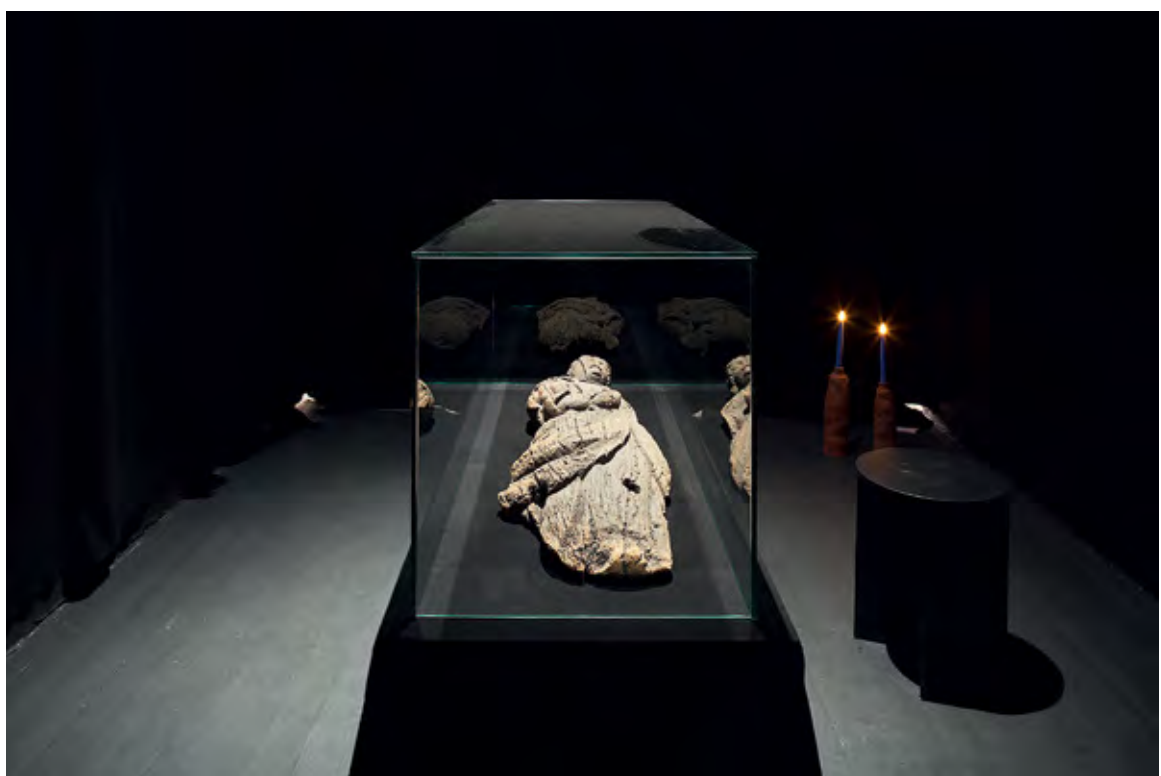
1	R	
2	L	
3	P	1
4	E	2
5	T	3
6	K	4
7	N	5
8	R	6
9	L	7
10	P	8
11	E	9
12	T	10
13	K	11
14	N	12
15	R	13
16	L	14
17	P	15
18	E	16
19	T	17
20	K	18
21	N	19
22	R	20
23	L	21
24	P	22
25	E	23
26	T	24
27	K	25
28	N	26
29	R	27
30	L	28
	P	29
	E	30
	T	31

Oktoober

November

		Detsember
1	K	
2	N	
3	R	1
4	L	2
5	P	3
6	E	4
7	T	5
8	K	6
9	N	7
10	R	8
11	L	9
12	P	10
13	E	11
14	T	12
15	K	13
16	N	14
17	R	15
18	L	16
19	P	17
20	E	18
21	T	19
22	K	20
23	N	21
24	R	22
25	L	23
26	P	24
27	E	25
28	T	26
29	K	27
30	N	28
	R	29
	L	30
	P	31

AkzoNobel

Värv kui kunst

Anne Parmasto (s. 1952) on maalikunstnik, kes elab ja töötab Tallinnas. Viljeleb peamiselt ekspressiivset abstraktsionismi.

Parmasto on lõpetanud toonase Eesti Riikliku Kunstiinstituudi 1981. aastal maalikunsti erialal (teatridekoraatori lisaerialaga). Tema loomingulisse pagasisse kuulub enam kui 40 isiknäitust ja osalemine mitmesajal rühma- ja ülevaatenäitusel. 2019. aastast on ta Tartu Ülikooli emeritdotsent, olles eelnevalt olnud maalikunsti ja kompositsiooni õppejõud aastatel 1998–2019 Tartu Ülikoolis ja 1981–1994 Tallinna Ülikoolis. Teda on tunnustatud Tartu Ülikooli aumärgi ja Tartu olulisima kunstipreemia, Ado Vabbe preemiaga. 2021. aastal pälvis ta Konrad Mäe nimelise maalipreemia.

Eesti Kunstnike Liidu aastanäitusel „Kevadnäitus 2022“ Tallinna Kunstihoones (20. VI–14.08.2022) eksponeeritud teos „Isiklik aeg II“

(2021) on tema kolleegide sõnul ümberlückamatu tõend tema kõrgetasemelisest loomingulisest vormist – võimas ja selge, värske ja karastav ning energiat täis. Sageli suuremõtmelised ja erksatele vastandvärvidele toetuvad ajatud abstraktsioonid on vaheldumisi looduskaunites paikades maalitud maastikuetüüdidega tunnistuseks sellest, et tegemist on kunstnikuga, kes julgeb seista väljaspool kunstimaailma trendide kulgu.

Nomineeris Eesti Kunstnike Liit.

Merike Estna (s. 1980) on kunstnik, kes töötab Tallinnas ja Méxicos. Ta kasutab oma maalides, installatsioonides ja performatiivsetes esinemistes sageli korduvaid mustreid ning on keskendunud maalikunsti distsiplinaarsete piiride avardamisele.

Estna on lõpetanud Eesti Kunstiakadeemias maalikunsti eriala (BA, 2005) ja Londoni Ülikooli Goldsmiths College'i (MFA, 2009). Kodumaal on teda hinnatud näiteks Hansapanga stipendiumi (2004), Eduard Wiiralti preemia (2005) ja Konrad Mäe nimelise maalipreemiaga (2014) ning ta oli ka üks kunstnikupalga saajatest aastatel 2020–2022. 2012. aastal oli ta ka Sadolini nüüdiskunstipreemia nominent. Tema teosed kuuluvad teiste seas Eesti Kunstimuuseumi ja Tartu Kunstimuuseumi kogusse. Estna on viimastel aastatel osalenud mitmetel näitustel nii Euroopas, Ameerika Ühendriikides kui ka Ladina-Ameerikas.

Merike Estna retrospektiivse iseloomuga isiknäitus „Muld ei hoiä meie armastust“ (19. VIII–27. XI 2022) Kai kunstikeskuses paistis silma kõrge kvaliteedi, terviklikkuse ja tehniliselt huvitavate lahenduste kasutamise poolest. Estna loomingu selgrooks on huvi maalikunsti ja selles peituvate võimaluste vastu. Lõhkudes järjekindlalt arusaama maalist kui seinale kuuluvast passiivsest objektist, laieneb maali mõiste tema loomingus näiteks tekstiilidele, toidule või tervet näituseruumi katvatele keraamilistele installatsioonidele. Estnale on iseloomulik maalikunsti kontekstis ebatavaliste mustrite ja värvide kasutamine. Oma varasemate loomeperioodide vältel on Estna katsetanud eri koloriitide ja tehnikatega, kerkides esile alati julge ja isikupärase käekirjaga. Tema viimaste aastate looming on mõjutatud Meh'hiko kultuurist ja sealsest erksatest värvidest ja motiividest. Eelnevaga on huvitavas dialoogis kunstniku isikliku elu kogemustest tõukuvad kujundid.

Nomineeris Eesti Kunstimuuseum.

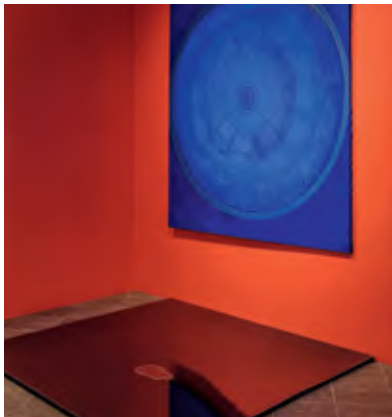

Kadri Toom (s. 1984) on kunstnik, kes elab ja töötab Tallinnas. Viimastel aastatel on ta oma loomingus keskendunud ekperimentaalsele graafikale, pöimides paeluvalt erksaid värvikihte ja pilkupüüdvaid ruumilisi kompositsioone.

Kadri Toom on lõpetanud Tartu Kõrgema Kunstikooli maalingute osakonna (BA, 2006) ja Eesti Kunstiakadeemia graafika osakonna (MA, 2009). Isiknäitusi on tal olnud Tartus, Tallinnas, Võrus, Põlvas ja Viljandis ning Eesti piiri taga Lätis, Šveitsis ja Tšehhis. Rühmanäitustel on ta osalenud alates 2004. aastast lisaks Eestile ka Soomes, Suurbritannias, Lätis, Tšehhis, Taanis ja Ungaris. 2021. aastal tunnustas Eesti Vabagraafikute Ühendus teda Aasta Graafiku tiitliga, mida on antud välja alates 1999. aastast.

Lisaks maalikunsti ja graafika pakutavate võimaluste omavahelisele sidumisele kasutab ta oma teoste eksponeerimisel sageli ka installatiivseid võtteid. Värvikihid tema teostel on trükitud erinevaid trükitehnikaid kasutades, tsüano- ja monotüüpiate puhul on kunstnikul tekkinud väga kindel ja omapärane käekiri. Võib kinnitada, et Kadri Toomi tehniliselt nutikalt teostatud kompositsioonid ja lõputu katsetamisjahu on kunstipublikule ja professionaalidele juba ammu silma jäänud. Toomi isiknäitus „Nägemisviise perifeeriast“ Draakoni galeriis (8. II–5. III 2022) on heaks näiteks kunstniku võimsast ruumi- ja värvitajust.

Nomineeris kvartaliajakiri KUNST.EE.

Ludmilla Siim (Milla Siim-Kaasinen, s. 1938) on maalikunstnik, kes elab Helsingis. Tema 1970. aastate popkunstist ja hüperrealismist mõjutatud maalid kuuluvad Eesti kunstiajaloo kullafondi.

Ta on lõpetanud endise Tartu Kujutava Kunsti Kooli (1958) ja omaaegse Eesti Riikliku Kunstiinstituudi (1965) maalikunsti erialal. Aastatel 1965–1968 oli ta kunstiopetaja endises Tallinna 46. keskkoolis, kus innustas mitmeid hiljem kunstnikuna läbi lõõnud õpilasi oma kunstiopingutega jätkama (keskkooli vilistlaste seas olid näiteks Andres Tolts (1949–2014), Ando Keskküla (1950–2008) ja Urmas Pedanik (s. 1949)). Ka Siimu enese 1970. aastate metafüüsilise hõnguga maalide keskmes oli noor ja moodne inimene modernses linnaruumis. Saades 1970. aastate esimeses pooles mitmeid kunstiauhindu, kustutati 1977. aastal Soome emigreerumise järel Siimu nimi Nõukogude Liidu ametlikust

kultuurimälust. Tema naasmine siinsesse kunstielu sai võimalikuks alles Eesti taasisesiseisvumise järel. Oma üle viie aastakümne pikkuse loometee jooksul on ta muutunud figuratiivsest ning kohati hüperrealistlikust, popikust ja sürrealistlikust laadist järjest nonfiguratiivsemaks, minimalistlikumaks ning abstraktsemaks. Kunstnikul on olnud oma pika ja aktiivse karjääri jooksul arvukalt näitusi lisaks Eestile ja Soomele ka Saksamaal, Prantsusmaal, Leedus ja Poolas.

Seni kõige ulatuslikum retrospektiivnäitus Ludmilla Siimu loomingust kandis pealkirja „Olemise helk“ ja see leidis aset Tartu Kunstimuuseumis (23. II–29. V 2022).

Nomineeris Tartu Kunstimuuseum.

Sarah Nõmm (s. 1998) ja **Maria Izabella Lehtsaar** (s. 1998) on kunstnikud, kes elavad ja töötavad Tallinnas. Nad tegelevad oma loomingus intiimsuse ja turvatunde teemadega.

Maria Izabella Lehtsaar combineerib tekstiili, graafikat, joonistust, installatsiooni ja teksti. Tema teosed tegelevad põhiliselt kväär-identiteedi ja vaimse tervisega, mängides sageli reaalsuse ja fantaasia piiril. Lehtsaar on lõpetanud Eesti Kunstiakadeemias graafika eriala (BA, 2020) ning õpib praegu kaasaegse kunsti magistriõppes. 2021. aastal pälvis ta Edmund Valtmani fondi stipendiumi.

Sarah Nõmm viljeleb peamiselt skulptuuri, installatsiooni, videot ja *performance*'it. Ta käsitleb oma loomingus keha ruumilises kontekstis, lähenedes teemale rahvausundite, müütide, tabude ja argielu rituaalide kaudu. Tema teosed põhinevad sageli isiklikel kogemustel. Nõmm

on lõpetanud Eesti Kunstiakadeemias skulptuuri ja installatsiooni eriala (BA, 2021) ja pälvinud sealsamas ka noore skulptori preemia.

Kunstnike esimene ühisnäitus „Raskekaalu õrnus“ Vent Space'i projektiruumis (26.–31. VIII 2022) oli lavastus tüdrukupõlvest ja suureks sirgumisest. Näitus mõjus tugevalt, sest tegu oli ühtse tervikuga, milles mõlemad kunstnikud etendasid võrdset osa. Lehtsaare puhul avaldasid muljet tema linoollõike tehnikas graafilised lehed ning trükiste seeria, mis olid eksponeeritud pisikeses lugemisnurgas. Nõmm eksponeeris näitusel kõige muu hulgas betoonist tüdrukut, kes rippus justkui poksinurgas pea alaspidi. Näitusel said kokku pehmus ja sitkus, lillakasroosa värvigamma ning juuste kasutus teoste algmaterjalina. Erinevates toonides lilla ja roosa värv domineeris nii graafilistel lehtedel kui ka valgus- ja ruumiinstallatsioonidel.

Nomineeris Tallinna Kunstihoone.

Edith Karlson (s. 1983) on skulptor, kes elab ja töötab Tallinnas. Oma loomingus tegeleb meelsasti animalistikaga, kujutades inimesi ja loomi sümbolitena allegooria võtmes. Tema teosed on enamasti ka installatiivset ümbritseva ruumiga sobituvad.

Karlson on lõpetanud Eesti Kunstiakadeemias installatsiooni ja skulptuuri eriala (BA, 2006; MA, 2008) ja saanud sealsamas ka noore kunstniku preemia (2006). Oma karjääri jooksul on ta pälvinud Köler Prize'i publikupreemia (2015), Eesti Kultuurkapitali kujutava ja rakenduskunsti sihtkapitali aastapreemia (2019) ning Eesti Kultuurkapitali igaaastase peapreemia (2021). Karlson oli ka üks kunstnikupalga saajatest aastatel 2018–2020 ja 2022–2024.

Kunstniku lavastuslikult ambitsioonikas ja värvitudlik isiknäitus „Süütuse tagasitulek“ Eesti Kaasaegse Kunsti Muuseumis (29. X–19. XII 2021) väärib esiletõstmist, sest tegemist oli jõulise ja samas väga mitmetasandilise näitusega, mis ühendas eneses religiooni, mütoloogia, animismi ja iroonia. Skulptori teoseid iseloomustab robustne pinnatöötlus, teatav lõpetamatus mulje ja groteskne paisutatus. Karlsoni loodud esteetilisest tervikus mängisid erilist rolli värvid, eriti terrakota ja sinine, millega kunstnik lõi maagilised, vaatajat justkui endasse tõmbavad ruumid. Nii osutas ta mitmesugustele religioossetele allegooriatele – väheste vahenditega, vaid värvidele toetudes sai loodud omalaadne lummas paradisi.

Nomineeris Eesti Kaasaegse Kunsti Muuseum.